

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

ročník XIV, číslo 5
červen 2006
cena 5 Kč

„Život
v mraveništi“

„Proplováme,
jak se dá“ aneb
Vltava 2006

**POZNEJTE
SAMÍ SEBE**

Osvěžující
letní recepty
**BAMBIRIÁDA
2006**

Ahoj čtenáři časopisu Malíček!

Už nám schází jen krůček do velkých letních prázdnin, které nám určitě přinesou mnoho zážitků a vzpomínek, jež si dál ponese v našich srdcích. Pro nás, letošní devátáky, to však nebudou jen vzpomínky na prázdniny, které jistě přiřadíme ke všem příjemně stráveným chvílím, ale i na celých devět let strávených na této škole.

V září se i my, redaktoři z devítek, rozprchneme na střední školy, které nás budou dál provázet. Snad jsme vám předali nějakou tu moudrost, pobavili vás a nebo jen tak zpříjemnili chvílky s tímto časopisem, který i nám dal hodně zkušeností do života, trápení a někdy i stresu při psaní článků.

Tímto se s vámi loučíme a doufáme, že zůstanete věrnými čtenáři a podpoříte naše kolegy, většinou ze šestých a sedmých tříd, kteří pod vedením paní učitelky Musilové pracují v redakční radě. Už to bude jen na nich. Možná se i vy rozhodnete jim podat pomocnou ruku a zapojíte se do práce v redakci, ve které by podle nás měl být nejméně jeden zástupce z každé třídy druhého stupně!

Loučí se s vámi Romča Severýnová, Mates Vápeník, Lukáš Krčil a Eva Balonová. Slunce v duši.

Romana Severýnová a Martin Vápeník, IX. A

ANKETA

ANKETA

ANKETA

*Blíží se prázdniny a my se na ně už všichni těšíme. Jaká asi zažijeme dobrodružství? Kam se asi s rodiči a přáteli podíváme? To vše jsou otázky, na které si budeme muset ještě chvíli počkat. Ale vy nám už teď můžete odpovědět na otázku **NA CO SE NEJVÍCE TĚŠÍTE O PRÁZDNINÁCH?***

Dominik I. A: Těším se, až budu s kamarády.

Bára I. A: Až budu jezdit na kole.

Babetka I. A: Až budu se svou sestřenicí Bárou. Moc se na ni těším.

Míša I. B: Až pojedeme s rodinou na Seč.

Jana II. A: Na tábor, protože tam budu jezdit na koních.

Anička II. A: Až pojedeme do Prahy.

Honza II. B: Těším se, až budu u babičky.

Anička III. A: Až budeme jezdit na různé výlety.

Honza III. A: Moc se těším na dovolenou v Bulharsku.

Důša III. B: Těším se, až pojedu se svou sestrou na tábor.

Tomáš III. B: Až pojedu do Tunisu.

Verča IV. A: Na tábor a na mého brácha.

Petra IV. A: Těším se na bazén a na chalupu.

Kíka IV. B: Že pojedeme na Slovensko.

Maruška IV. B: Až pojedeme do Ameriky.

Filip V. A: Až se mi narodí brácha.

Soňa V. A: Těším se k moři.

Štěpán V. B: Těším se do Itálie.

Štěpánka VI. A: Až budu s holkami venku.

Anetka VI. A: Až uvidím svou sestřenku.

Mirek VI. B: Že nebudu muset chodit do školy.

Sára VI. B: Těším se do Norska.

Bára VII. A: Těším se na koně.

Sebík VII. A: Těším se na tábor.

Kát'a VII. B: Že pojedeme do Itálie.

Ád'a VII. B: Na všechny tábory a dovolené.

Luboš VIII. A: Těším se na skatepark.

Markéta VIII. A: Až pojedeme k moři na Krétu.

Nikola IX. B: Těším se na svoje patnácté narozeniny.

Tom IX. B: Až vypadnu z téhle školy.

Lenka IX. A: Těším se na odpočinek.

Pan učitel Petr Baťa: Nebudu tolik spěchat.

Paní učitelka Silvie Kratochvílová: Na to, že si budu číst.

Paní učitelka Hana Janečková: Na naši zahrádku a vnoučka.

Paní učitelka Helena Drašíková: Na chození do přírody, na poznání nových lidí, na úklid na chalupě.

Denisa Kreuzerová a Pavlína Venclová, VI. A

Seznámení s asistentkami

V tomto čísle vám představíme asistentky, které zde celý rok pomáhaly dětem i paním učitelkám na prvním stupni. Paní asistentka KATEŘINA MALINSKÁ

Jak jste se dostala k práci asistentky?

Po mateřské dovolené jsem sháněla delší dobu práci. Jednou mě moje sestra (Markéta Nováková) zavolala, že škola přijme asistentku do první třídy. Tak jsem tady.

Jakou školu jste vystudovala?

Obchodní akademii. Dříve se jmenovala Střední ekonomická škola, obor všeobecný.

Co vám vaše práce přináší a co naopak bere?

Konečně se cítím užitečná. To mně asi každá ženská po mateřské dá za pravdu. Děti jsou tak bezprostřední. Hned řeknou, co si myslí. To se mi moc líbí. To mi totiž u některých dospělých chybí. Nebere mi nic, až na čas. Ale to by mohl říct každý, kdo pracuje.

Vyhovuje tato škola postiženým dětem?

Určitě ano. Až na ty schody!

Co jim tady chybí?

Výtah.

Jaký je váš názor na školní vzdělávací program?

Myslím si, že je skvělý. Mám dceru, která chodí do školy v Pardubicích, a to se nedá vůbec srovnat. (A že stále srovnávám.)

Co si myslíte o vztazích mezi učiteli a žáky?

Líbí se mi, že žák může, ale hlavně chce, svůj názor, připomínku bez obav vyjádřit. Vztah vidím jako partnerský.

Prozradte něco ze svého soukromí!

Narodila jsem se v Chrudimi, ale vdala jsem se do Pardubic. Mám manžela Radka a dvě dcery, Dorotku 11 let, Rozárku 6 let. Jo a ještě Karla, to je náš králík.

Jaký je Váš nejoblíbenější film?

Lepší už to nebude.

Jakou hudbu posloucháte?

Landu, Dusilovou, Krausberry...

Co děláte ve volném čase?

V týdnu chodím cvičit, čtu noviny. O víkendu jezdím na chalupu. Začala se mi líbit práce na zahradě.

Katka Vodová, Zuzana Steinerová, VII. A

Paní asistentka JIŘINA NOVÁKOVÁ

Často vás vidáme u prvních tříd, co tam vlastně děláte?

Jsem tam asistentka.

Pomáháte i v jiných třídách, než v prvních?

Když je potřeba, pomáhám, například supluji.

Patříte k těm lidem, co odjakživa chtěli pomáhat dětem?

Ano, patřím. Ráda pomáhám dětem a sama mám sedmiletou dceru. Děti miluji.

Líbí se vám tato škola?

Líbí se mi moc. Je tu skvělé slovní hodnocení, protože se děti nemusí stresovat, a také, že tu nezvoní a děti se řídí podle obyčejných hodin.

Je tu naopak něco, co byste změnila?

Ne, nic bych tu neměnila.

A teď něco k vám a vašemu osobnímu životu. Co jste vystudovala?

Střední odborné učiliště v oboru pletařka, švadlena.

Čím jste chtěla být jako malá?

Chtěla jsem být učitelkou v mateřské škole a kuchařkou.

Máte ještě v životě nějaký cíl?

Přála bych si, aby moje dcera byla dobře vychovaná.

Navštívila jste nějakou zemi? A pokud ano, kde se vám nejvíce líbilo?

Navštívila jsem mnoho zemí, ale nejvíce se mi líbilo v Benátkách.

Děláte nějaký sport?

Ano, dělám. Například cvičím aerobik, běhám či chodím do posilovny.

Každý má svého idola. Někakého herce, zpěváka a nebo někoho úplně jiného. Kdo je váš idol?

Určitě moje nevlastní matka. Já jí říkám „mami“. Je moc hodná, každému bych přála mít takovou matku. Je to strašně hodný člověk.

Jaký je váš největší koníček?

Nejraději se starám o své dva psy (buldočky) a o potkana.

Co jinak děláte ve volném čase?

Hodně času strávím s dcerou a ráda navštěvuji různá místa (exotickou zvěř,...).

Jana Kapounová, Sabina Tomaidesová, VI. A

Představujeme redaktory

Víte, co znamená slovo astrologie? Je to věda, která se zabývá postavením planet k Zemi v určitou dobu, na určitém místě, jejich vlivem na člověka nebo událost. Údaje se zapisují do horoskopů. Ty obsahují dvanáct znamení - Beran, Býk, Blíženci, Rak, Lev, Panna, Váhy, Štír, Střelec, Kozoroh, Vodnář a Ryby. My vám představujeme SABINU TOMAIDESOVOU, Kozoroha z VI.A, a KATKU VODOVOU, Lva z třídy o stupeň výše.

Dotazník číslo 1

Mé jméno a příjmení: Mé křestní jméno je Sabina. Je latinského původu, znamená "žena ze staroitalského kmene Sabinů", původní význam se vykládá jako "lidé svoji". A mé příjmení je Tomaidesová.

Narodila jsem se: Před 12 lety v chrudimské porodnici s 3, 9 kg a 51 cm. Přesněji to bylo 10. ledna roku 1994. Určitě jsem musela být dáreček ☺.

Jsem: Člověk, který je trochu nepořádný, někdy i zapomnětlivý, dokážu se někdy hodně urazit a naštvat i jen kvůli blbostem. Ale mám taky smysl pro humor a jsem takový pohodový člověk, občas i trpělivý. Záleží, o co jde.

Můj největší koníček: Já žádného koníčka nechovám, ale když mi bylo tak pět let, moc jsem toužila po bílém koníčkovi z pohádky Tři oříšky pro Popelku. Není to koníček, ale zvířátko mám. Je to moje čičinka Wendy, kterou jsem dostala k Vánocům. Mezi ty koníčky neživé patří moje elektrické klávesy, hudba, počítač, rodina, kamarádi, knížky, filmy a Wendy. Dostala vodítko, tak s ní chodím ven a spousta lidí se za námi otáčí.

Má nejoblíbenější hudba: To je docela těžké, protože já poslouchám skoro vše. Nejvíce se mi asi líbí Kelly Clarkson, Green day a další.

Můj nejoblíbenější film: Nejvíce se mi líbí filmy přírodně katastrofické. Například filmy jako je Den poté, Peklo, 10 a půl stupně, Tornáda,..., ale líbí se mi i filmy jako je Moderní popelka, Pravá blondýnka, Co ta holka vlastně chce, Past na rodiče a jiné.

Ráda čtu: Dobrodružné knihy, které mají jako hlavní hrdiny děti. Teď se mi začala líbit i fantastická literatura, konkrétně Kameny osudu. Tuto knihu napsala čtrnáctiletá spisovatelka z Francie.

Nejraději nosím: Ze školy dobré známky. Co se týká oblečení, můžete mě potkat v riflích, tričku a pohodlné mikině. Na mikinách mi hodně záleží. Nepohrdnu ani sukní (nejraději mám delší střihy) a nějakou elegantní halenku.

Bojím se: Strach mám z hadů a velkých pavouků. Malí pavouci mi nevadí, ty už jsem si i vzala do ruky. Také se obávám toho, že jednoho dne vstanu špatnou nohou a nic se mi nebude dařit (takových dnů jsem už měla docela hodně). Někdy se bojím testů, ale skoro vždy, když se bojím, to dopadne dobře. Tak proč se vlastně bojím?

Ze školních předmětů mě baví: Mnoho lidí se mi diví, ale mezi moje nejoblíbenější předměty patří matematika a fyzika. Také se moc těším na hodiny přírodopisu, zeměpisu, výtvarné výchovy, někdy i angličtiny a českého jazyka.

Ze školních předmětů mě nejvíce nebaví: To je složité, protože jsem skoro všechny předměty vypsala do předchozí otázky. Ale moc mě nezaujal dějepis (vše se může ještě změnit) a skoro každý předmět má období, kdy je nudný.

Na práci redaktorky se mi líbí: Líbí se mi, že můžu napsat, o čem chci. Když mám náladu dělat rozhovor, tak ho udělám, když se mi chce psát dotazník, napíšu ho,... Také se mi líbí náš redakční tým.

Chtěla bych se naučit: Všechna anglická slovíčka, také by mě lákalo rozumět politice, chodit na chůdách, urychlovat a zmrazovat čas, jezdit autem (je to pro mne záhada, jak někdo může řídit třeba autobus) a mnoho dalších věcí, které jsou pro mne záhadou.

Chtěla bych se živit: Určitě ne jako Američani hamburgery a zapíjet to coca colou. Mám raději česká jídla, ale pizzu si dám ráda. A když jde o mé budoucí povolání, tak nevím. Když jsem byla malá, chtěla jsem být učitelkou, herečkou, notářkou, modelkou, doktorkou, ale teď mě nic takového neláká. Docela by mě bavilo být novinářkou, ale podle mě svůj názor zase vícekrát změním.

Dotazník číslo 2

Mé jméno a příjmení: Kateřina Vodová

Narodila jsem se: Když všechny Sandry slavily před třinácti lety svátek.

Jsem: Někdy až moc aktivní, ale jinak pohodový člověk.

Můj největší koníček: Mám ráda volejbal, lyžování..., prostě jakékoli sporty, ať zimní, nebo letní.

Má nejoblíbenější hudba: Hudbu poslouchám podle nálady. V naší „rodinné sbírce“ jsou CD snad od každého hudebního žánru.

Můj nejoblíbenější film: Mám ráda hlavně filmy, při kterých se pobavím.

Ráda čtu: Knihy, které mě nějak zaujmou. Žánr podle nálady.

Nejraději nosím: Sportovní oblečení nebo cokoli jiného, v čem se cítím pohodlně a v pohodě.

Bojím se: Toho, co neznám, a ztráty nejbližších.

Ze školních předmětů mě baví: Hlavně tělocvik, výtvarná výchova a angličtina.

Ze školních předmětů mě nejvíce nebaví: Poslední dobou zeměpis a čeština.

Na práci redaktorky se mi líbí: Získávání nových zkušeností a psaní o tom, co mě baví.

Chtěla bych se naučit: Jezdit na snowboardu a být více trpělivá.

Chtěla bych se živit: Prací, která mě bude bavit. Zatím ale nevím jakou.

Martin Vápeník, IX. A

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Přijímací zkoušky

Den D pro všechny deváťáky, ale nejen pro ně, ale i pro jejich rodiče byl 24. dubna. Proběhly totiž přijímací zkoušky na střední školy. Někteří se na ně učili jako o život, jiní to brali s chladnou hlavou. Ně kterým se to povedlo více, jiným méně. No a ti, co se nedostali, si sami musí přiznat, jestli pro to udělali maximum. Deváťáci už to mají za sebou, ale byli tak hodní, že nám, které to ještě čeká, poskytli pár užitečných rad.

RADY ZKUŠENÝCH DEVÁŤÁKŮ

Dejte si čokoládu, bonbón nebo žvýkačku.

Neberte si prášky

Jděte na školu s někým, koho znáte.

Učte se na přijímačky dlouho před nimi.

Den před nimi si dejte volno od učení.

!!! NESTRESUJTE SE !!!

Nikola Hrouzková, VII. A

DEN D

Myslíte si, že víte, co je strach? Nebo si dokonce myslíte, že nejhorší, co vás na základní škole potká, je opakovací písemná práce z matematiky? Nechci vás strašit, ale to, co potkalo všechny deváťáky v pondělí 24. dubna, je daleko horší. A bohužel to čeká většinu z vás. Ten osudný den naši učitelé s oblibou nazývají dnem D. Je to něco jako zkouška, jestli jste připraveni na další fázi vašeho života. Konají se totiž přijímačky na střední školy, které jsou každoročně pro všechny deváťáky noční můrou.

Bylo ráno 24. dubna a mně bylo špatně od žaludku. Cítil jsem se, jako bych měl jít za hodinu na popravu. Nevím, jestli to bylo tím, že jsem celou noc nespál, ale vidina toho, že bych se dnes měl dostat na chrudimské gymnázium, mi přišla úplně absurdní. Když se pro mě stavili mí spolužáci, zjistil jsem, že na tom nejsem blbě jen já, ale i ostatní, což mi na náladě rozhodně nepřidalo. No a na gymnáziu to nebylo o moc lepší, protože všichni lidé, kteří seděli v mé třídě, vypadali, jako kdyby jim už nic nestálo v cestě k přijetí. Úplně mě dodělalo, když si paní profesorka otočila zasedací pořádek a začala nás přesazovat. Asi až potom, co jsme všichni seděli někde úplně jinde, jí došlo, že to má obráceně. A tak nastal zmatek a my s písemkou začali o pět minut později. Když mi ji rozdali, zjistil jsem, že už se necítím tak hrozně, ale stále ještě nervózní jsem se pustil do práce. Najednou mi úkoly přišly snadné. Vše už se mi zdálo lepší a já konečně začal věřit tomu, že to nebude zase tak hrozné. Jenže jen co jsem skončil, si všichni začali říkat, jak mají všechno dobře a mně se žaludek zase zkroutil do nekontrolovatelné polohy. V tu chvíli mi najednou došlo, že jestli tohle neudělám, tak nejenže budu vypadat jako úplný idiot, ale taky propásnu šanci, která mi klidně může ovlivnit celý život. Naštěstí to došlo i mým kamarádům, a tak jsem v tom alespoň nebyl sám. Když jsme šli z gymplu domů, vypadali jsme asi jako pohřební průvod. Jediné, co jsme si řekli, bylo to, že se v pět sejdeme před gymplem.

Ani nevím, nad čím jsem celou tu dobu, než jsem tam došel, přemýšlel. To odpoledne jako by neexistovalo. Myšlenky se mi vytratily a jediné, co vím, je, že jsem se všemi v pět čekal před vchodem gymnázia. Najednou se otevřely dveře a my běželi k tabuli, kde byly výsledky. Byl jsem tak nervózní, že se mi podlamovala kolena. Dokonce jsem svoje číslo ani na tabuli nemohl najít. A tak

jsem hledal jako o závod. A našel jsem. Byl jsem přijat. Ta slova jako by se mi v hlavě roztříštila a stále někdo křičel: „Jsi přijat, ty jsi přijat!“ Jediné, co mně zkazilo náladu, byla moje kamarádka, která se jen o jedno místo nedostala.

A věřte mi, že až vám učitelé budou říkat, že se máte snažit mít dobré známky v osmičce a devítce, tak mají pravdu, protože právě ty dvě desetiny rozhodli o tom, že se moje kamarádka nedostala na školu, kterou chtěla.

Lukáš Krčil, IX.A

Osmáci na Doubravce

Nejlepší den

Právě začíná polední klid a my jdeme na pokoj. Jako každý den zapínáme hudbu a povídáme si. „Ty jo, kéž by ten polední klid nikdy neskončil," říká Nikol, které se evidentně vůbec nechce jít ven a provozovat jakékoliv aktivity. To já se naopak na celé odpoledne těším, protože již víme, co budeme dělat, a já jsem na to moc zvědavá.

Za okamžik nám končí polední klid, a tak se strojíme a scházíme dolů do klubovny, kde nás Péťa a pan učitel Hainall seznamují s pravidly, která bychom měli dodržovat na lanových

lávkách a při lezení po skalách nebo horolezeckých stěnách. Přednáška byla velmi zajímavá a zábavná.

Po ní se všichni opět scházíme, ale tentokrát již venku. Polovina z nás jde na stěnu a ta druhá na lávky. Já jsem v té druhé, a tak následuji paní učitelku Brožovou a pana učitele Zapletala za chatu, kde jsou připraveny čtyři lávky plus jedna pro ty, kteří jsou nějak zranění. První lávku všichni zvládáme s úspěchem, a tak se můžeme vrhnout na druhou. Ta je o něco těžší, ale s pomocí ostatních ji také překonáváme. Třetí vypadá celkem jednoduše, ale jak se říká, zdání klame. Já jdu jako první a celkem mi to jde. Je to velice namáhavé a navíc se tam kluci smějí, což mě celkem znervózňuje. Jdu pomalu a občas skoro padám, ale ostatní mi zdárně pomáhají, a tak se pomalu, ale jistě blížím ke konci. Bohužel, těsně před koncem padám, což mě velice mrzí. Ostatním to tolik nejde a někteří nedošli ani do poloviny. Čtvrtá lávka se zdá být nejlehčí a také je, tedy alespoň pro mě. Jdu opět pomalu a s rozmyslem a lávku mistrovsky překonávám.

V druhé polovině odpoledne přecházíme k horolezecké stěně, na kterou jsem se těšila mnohem víc. „Můžu si vzít tu cestu úplně vlevo?" ptám se Péti. „Tak dobře," odpovídá mi. „Navleč se do postroje a já jsem hned tam." Vybírám si jeden z „postrojů" a navlékám ho na sebe. Chvilí mi to trvá, ale nakonec se mi to daří. Péťa přichází a váže mi provaz. „Jistíš?" „Jistím." „Lezu!" „Lez!"

Dáváme si s Pétou znamení, když jsem bezpečně zajištěná. Naposledy se zhluboka nadechnu a lezu. Je to dřina, ale já si říkám: „Zvládneš to, ty to musíš dokázat.“ Když jsem nahoře, Pěťa na mě volá, ať zabuším na střechu, a tak se pořádně přitáhnou a buším. Pak mě Pěťa pomalu spouští dolů. „Páni, je to vážně bezva,“ konstatuji své pocity, které jsou v té chvíli příjemné a jsem odhodlaná vyzkoušet si ještě další dvě cesty. Jdu do toho.

Po tomto úmorném odpoledni jdeme s kamarádkami na večeři s pocitem, že jsme dokázaly něco víc, než jsme čekaly, a to i Nikol, která se toho zpočátku bála, ale svůj strach s naší pomocí překonala.

Iva Souradová, VIII. A

Ekosystémy

Je odpoledne a my hrajeme hru ekosystémy. Hra se týká toho, že musíme sbírat různé živočichy během jednoho roku, abychom získali body. Moji skupinku tvoří Kryštof, Michal, Denča a Monča. Dohadujeme se o strategii a Kryštof říká: „Zaměříme se na štiky, protože mají nejvíce bodů.“ Všichni souhlasí. Máme vymyšlenou strategii a jdeme na zahájení hry.

První vybíhá pro štika. Zjišťujeme, že se moc naběháme, a tak Kryštof říká: „To je blbá strategie, moc se naběháme, zaměříme se na to ostatní.“ Později běží Michal, který cestou zpět padá z kopce. Je celý špinavý a jde se ošetřit. Já běžím pro žábu, nejdříve ji nemohu najít a pak zahlédnu tu velkou sklenici s modrou tekutinou. Bojím se tam strčit ruku a vytáhnout plíšek. Fuj, co to je? Přibíhá Renda a říká: „Dělej.“ Tak sahám na dno. Je to slizké. Beru jeden plíšek a utíkám zpět. Když dobíhám, radím Monice, kde žábu najde.

Takto běháme až do svačiny. Jdeme se vydýchat a vše pokračuje. Kryštof radí: „Nikol, vezmi komára, jsou za tím stromem, běž.“ Vracím se zpět. Naposledy běží Monika pro kunu, všichni křičíme: „Moniko, poběž, zbývá jedna minuta do konce roku, dělej!“ Monika dobíhá a předává učitelům poslední zvíře.

Večer nás těší výsledky, protože pan učitel vyhláší: „Bohové lesa mají sedmdesát sedm bodů.“ Jsme nadšení a radujeme se. Denča podotýká: „Tak tohle nám jde.“ A takto končíme skvělou hrou, která určitě všechny pobavila.

Nikol Švadlenková, VIII. A

Třída II. A a její „Život v mraveništi“

Pondělí

Přijeli jsme na Seč a čekalo nás překvapení. Byl to Ferda Mravenec a uložil nám úkol. Měli jsme najít čísla našich pokojů. Ferda nám vyprávěl příběh, jak ho kluk strčil do krabičky od sirek. Stavěli jsme také ulitu, která musela být z přírodního materiálu.

Potom jsme se rozdělili na berušky, hlemýždě a mravence a dělali jsme mapu okolí. Večer jsme zdobili obraz Ferdy Mravence. Potom jsme si vyčistili zuby a Ferda nám přečetl pohádku z Knížky Ferdy Mravence a dal nám všem pusinku na dobrou noc.

Úterý

Po snídani jsme museli vyřešit rébus. Berušky měly za úkol najít padesát šišek, hlemýždi a mravenci museli najít padesát klacíků. S tím vším jsme hráli hru. Bylo to dost náročné, ale uživili jsme tři poštolky. Odpoledne jsme byli na procházce u jezera. V dálce jsme viděli dvě zříceniny. Hráli jsme taky ping-pong s dospělými. Večer jsme zdobili Ferdovi rámeček. Vysprchovali jsme se a Ferda nám přečetl pohádku.

Středa

Šli jsme na zříceninu hradu Oheb. Pod Ohebem tekla řeka Chrudimka a uprostřed byl ostrov. Také jsme hledali očíslované papírky, které jsme přinesli do mraveniště a tam jsme je poskládali a nalepili je na papír a přikládali je k obrázkům. Večer jsme hráli hru podobnou námořníkům, akorát na téma mraveniště. Také jsme hráli hru Signál. Ferda nám četl pohádku. Všichni už jsme poslouchali v pyžamech.

Čtvrtek

Ráno nás čekalo pod polštářem překvápko. Bylo to lízátko. Mysleli jsme, že nám to tam dal Ferda. Nevěděli jsme, proč nám tam to lízo dal. Ale paní učitelky nám zazpívaly a řekly nám, že všechny děti na světě mají svátek. Také jsme hráli hru Kamínková a dozvěděli jsme se, že nás Ferda Mravenec zve na oslavu. ...

Milé děti,

zvu Vás na večerní slavnost na rozloučenou. Slavnosti se může zúčastnit ten, kdo přijde oblečen v tričku, které si vyzdobí tak, aby v něm vypadal jako

některá postava z mých příběhů, bude mít na krku šátek jako já, přinese občerstvení na veselém talířku a předvede něco pro pobavení ostatních.

Vše, co potřebujete ke splnění úkolu, najdete po obědě ve společenské místnosti.

Váš Ferda

Museli jsme si vyzdobit šátek a tričko z Ferdových příběhů. Večer nás mravenček pozval na slavnost. Vstupenkou byl nanuk. Na oslavě jsme tančili, dělali jsme různé scénky. Největší sranda byla s Janou! Ona totiž dělala tučňáka. Šli jsme se občerstvit naším veselým talířkem, který jsme si udělali z ovoce a zeleniny. Ferda nám naléval medovinu od čmeláka. Byl to ale pomerančový džus. Oslava byla překrásná. Po pohádce a sprchování jsme šli spát. Moc se nám v mraveništi líbilo.

Pátek

V pátek jsme se sbalili a šli jsme se rozloučit s hlemýžděm a přehradou. Po obědě jsme odjeli domů.

Děti ze třídy II. A

ČTVRTÁCI A „EXPEDICE ROBINSON 2006“

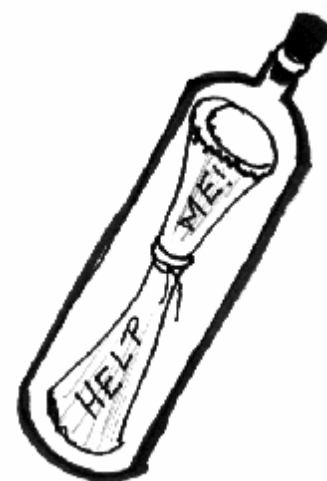
Místo pobytu: Seč, tábor Na Bělidle, **délka pobytu:** 3 dny

Pondělí

V pondělí ráno jsme měli sraz před školou, odkud jsme odjeli na Seč. Když jsme dorazili, napsali jsme pravidla, podle kterých se budeme chovat, a rozdělili se do družstev - Papája, Banán, Ananas a Kokos. Hráli jsme hru „Testament“, při které jsme v lese hledali příběh, který jsme si měli zapamatovat. Po obědě přišla aktivita s názvem „Robinsonova koza“ a my, abychom složili mapu, jsme museli správně zodpovědět otázky deváťáků, se kterými jsme se později učili zdravotědu, vázat uzle a pracovat s mapou a busolou. Večer jsme zpívali u ohně.

Úterý

Druhý den po snídani jsme pracovali s keramickou hlínou a vařili v kotlíku na ohništi bramboračku. Když byla polévka hotová, tak jsme ji snědli a paní učitelka nám dala druhé jídlo. Po odpoledním klidu jsme se učili používat klíč k určování rostlin. Potom jsme se šli podívat k Sečské přehradě, kde jsme se i vykoupli. Na cestě zpět jsme sbírali různé rostliny. Ty jsme pak kreslili a vyráběli herbář. Navečer jsme museli složit nějaký tanec, po kterém

následoval táborák a stezka odvahy. Na tu mohl jít, kdo chtěl. Večer jsme se umyli a šli spát. Mohli jsme i pod širák.

Středa

Ráno jsem se probudila brzy a šla dospát do chatky. Když už byli všichni vzhůru, museli jsme si zabalit věci, odnést je a uklidit tábor. Poté jsme šli na snídani. Po snídani jsme odjeli do Šiškovic a šli přes Monako

do Slatiňan, kde jsme si dali zmrzlinu. Poté jsme konečně zamířili ke škole.

Zápis z deníčku Nikoli Burkoňové z IV. A upravil Martin Vápeník, IX. A

O PŘÍŠEŘE - oblíbená písnička IV. A

Na hrobě seděla příšera, zubama cvakala do šera: „Já tu nebudu, já vocať pudu,“ zařvala příšera do šera.

Z hrobu se vynořil první hnát: „Já tady nebudu déle spát. Máte tu zimu, dostanu rýmu,“ zařvala příšera do šera.

Z hrobu se vynořil druhý hnát: „Já tady nebudu déle spát. Máte tu stonožky, žerou mi ponožky,“ zařvala příšera do šera.

Z hrobu se vynořil třetí hnát: „Já tady nebudu déle spát. Máte tu červy, jdou mi na nervy,“ zařvala příšera do šera.

Z hrobu se vynořil čtvrtý hnát: „Já tady nebudu déle spát. Máte tu mravence, dělaj mi pupence,“ zařvala příšera do šera.

Jednou se vám stala divná věc, z hrobu se vynořil kostlivec: „Už je to v suchu, mám hlínu v uchu,“ zařvala příšera do šera.

Z deníčku Lindy Pokorné z IV. A

Pátáci a výukový seminář „Klíč“

Místo pobytu: Milovy u Svatky, penzion Poslední míle

délka pobytu: 3 dny

Pondělí

Na Milovy jsme přijeli po deváté hodině. Nejdřív jsme si museli získat klíč od chaty první aktivitou „Otvírák“. Úkolem bylo naplnit flašku kelímkem, který měl

zespodu dírky, a měli jsme omezeně vody. Ale naplnit se to nepovedlo ani jednomu družstvu.

Po poledním klidu nás čekalo „Poznávání okolí“ a my jsme ve čtveřicích chodili podle fáborků a plnili čtyři úkoly - složit básničku, představit se pomocí přídavných jmen, sestřelit šipkami nafukovací balonky a napsat svá očekávání od nastávajícího výukového semináře.

Po osobním volnu byly „Důvěrovky“. Nejdříve jsme se v kruhu chytili za ruce a ob jednoho se předkláněli dopředu a dozadu. Poté jsme si stoupli čelem k sobě a natažením rukou udělali „zip“. Jmenovalo se to „Ulička důvěry“ a my jsme ji po jednom procházeli a probíhali, přičemž ostatní postupně zvedali ruce.

Navečer jsme ve společenské místnosti vyráběli klíče z drátků a korálků. Na klíč, který jsme vystřihli z papíru, jsme napsali hodnocení dne. Venku jsme zapálili oheň a čekal nás „Rituál“. Od ohniště jsme šli s tím papírovým klíčem ve tmě se svíčkou do altánku, kde jsme ho nalepili do velkého zámku.

Úterý

Dopoledne jsme šli hrát „Piškvorky“. Jeden z družstva vždy běžel ke kostce a musel hodit určené číslo, aby mohl běžet dále k papíru a v časovém limitu napsat křížek nebo kolečko. Poté následovala „Klávesnice“, při které se do kruhu naházela čísla 1 - 30 a my je postupně museli nalézt a zmáčkнут.

Po obědě jsme šli ven a na oblásky tuší malovali to, co nám Milovy bude připomínat. Později jsme se po silnici vydali do lesa a hráli „Domino“. Hledali jsme části textu, které tam byly schované. Jeden zapisoval a ostatní běhali a museli si úryvky zapamatovat. Z kartiček jsme potom složili pověst - Spor o Blatiny. Jenže my jsme ji nestihli a museli jsme to dodělat na pokoji.

Večer jsme šli za ruce se zavazanýma očima k lesu. Dávali jsme si signály o překážkách. Potom nás paní učitelky a deváťáci nechali chvíli každého samotného u stromu. Když jsme se vrátili, ve tmě jsme si tuto aktivitu zhodnotili.

Večer opět následoval „Rituál“, při kterém naše budoucí třídní učitelka Jitka Linhartová dala každému klíč, který symbolizoval přechod na druhý stupeň...

Zápis z deníčku Kačky z V. A upravil Martin Vápeník, IX.A

V roli praktikantky

Spolu se svými dvěma spolužáky jsem měla možnost vyrazit se čtvrtou a pátou třídou na semináře. Jelikož jsme přece jen starší, zkoušeli jsme si vzpomenout, jak jsme se chovali my, na jakých akcích jsme byli a co nás na nich bavilo. Ale už při jízdě autobusem jsme z dětí "nemohli"! Pořád někde pobíhaly, hlučely a občas z pusy vypustily nějaké to sprosté slovo. To mě malinko odrazovalo, ale zbytečně jsem si dělala obavy. Hned po příjezdu jsme se, hlavně s pátákama, hodně sblížili a zapojovali jsme se do většiny

aktivit a jejich her ve volném čase. S kluky jsme hráli fotbal, s holkami zase badminton, a nebo jsme s nimi jen tak seděli a povídali si. Spíš jsme se s nimi spřátelili, než abychom jim nakazovali, co mají udělat, a myslím, že to fungovalo na obou stranách. Ale i čtyřka byla výborná. Malí Robinsoni zvládali činnosti na výbornou, ale naše seznamování probíhalo trochu přibržděněji. A abyste si nemysleli, že jsme si tam jenom hráli a váleli si šunky na sluníčku - to jen když bylo pěkně a byl klid - tak jsme třeba připravovali stezku odvahy, vyvábili jsme, připravovali si scénky, psali denní plány a vyučovali zdravotvědu, vázání uzlů a orientaci s mapou a buzolou. Hodně zajímavé bylo, když jsme děcka hlídali venku a museli dávat pozor, jestli jsou všechna a jestli se nijak nemohou při svých aktivitách zranit. Už chápu, jak se musí cítit učitelka, jak musí vytvořit program, který by děti bavil a zároveň jim i něco dal, jak musí být vždy v pozoru, aby se někomu něco nestalo, a jak musí být po těch seminářích utahaná.

Romana Severýnová, IX. A

„Proplouváme, jak se dá“ aneb VLTAVA 2006

Pro deváčky byla v květnu pořádána asi největší akce letošního roku - vodácký kurz. Tak naskočte na palubu a nechte se unášet ve víru našich vzpomínek.

Mělká voda

Jedu si to takhle s Marťou Čejglem na pálavě a z ničeho nic se loď začne cukat. Křičím na něj: „Borče, pádluj!“ On v tu ránu zabere jak rozzuřený býk, ale co z toho máme, když zůstáváme stát. Marťa jako "správný háček" zůstává v lodi a já vystupuji a snažím se ho táhnout i s lodí za koňadru do hlubší vody. Říkám si, že je všechno v pohodě, a snažím se nastoupit zpět. Nedaří se to. Teď do toho vkládám sílu a v mžiku se ocitám na palubě, ale hned vypadávám zpět do vody. Problém je, že ne sám. Matulka vypadl z lodi také. Dostáváme opravdu velký záchvat smíchu. Nastupujeme a necháváme se unášet lehkým proudem Vltavy.

Zbyněk Pokorný, IX.A

Není jez jako jez

„Drž pádlo ve vodě a háček maká, nevláká se,“ volá na každou loď na jezu náš kapitán Karel neboli pan ředitel. Ale asi to nefunguje, protože když držím pádlo ve vodě, tak si ho většinou odru o zed' šlajсны nebo s ním drhnu o kameny. Ale co se dá dělat, jez sjíždíme bez úhony, a to je důležité. Právě jsem se svým háčkem v Českém Krumlově. „Tohle město snad budovali pro vodáky,“ říkám si. Je tady asi pět jezů. Skoro u každého je most, na kterém jsou lidé se syndromem japonských turistů. Všechno fotí, sází se, kdo z nás vodáků se cvakne, a nebo jen tak koukají a smějí se. Tohle jsou podle mě lidi, kteří si o to vyloženě říkají. Vy máte nervy v kýblu a oni si to filmují, pak se vám nepovede obrát v šlajсны a celý most nad vámi se pustí do smíchu, jaký se jen málokdy vidí. V tom se myslím krumlovské jezy liší od ostatních. Prostě není jez jako jez.

Lukáš Krčil, IX.A

U Fíka

Právě jsme přirazili v kempu u Fíka. Přicházíme k lavičkám a zjišťujeme, že tu nejsme sami. Je tu spousta postarších dam, které natáčí televize Nova. V tu

chvíli někoho napadne, že by mohl Pygyn zahrát na harmoniku. Toho se náš třídní showman samozřejmě hned chytá a už utíká pro svůj nástroj. Chvilka napětí a už to jede. "Já jsem malý mysliveček ...," ozývá se ze všech stran. Pygyn hraje, dámy zpívají a my se náramně bavíme. Káťu napadá, že bychom z toho mohli něco vytěžit, a tak hází před našeho muzikanta kšiltovku a pár drobných. Toho se dámy hned chytají a za dvacet minut má Pygyn v kšiltovce osmdesát korun. Všichni jsme se skvěle pobavili a Pygyn si za svou snahu koupil řízek.

Veronika Lacmanová, IX. A

Náš první jez

„Rozjed' to!“ volá na mě Zbynd'a před blížícím se jezem. Poslechnu ho a vší silou se snažím rozpohybovat loď. „Stačí,“ ozve se ze zadní části pálavy. Kormidelník Zbynd'a se snaží trefit na úzký jez. Podařilo se a ve velké rychlosti se řítíme dolů. „Pádluj, pádluj, jinak nás to smete,“ volá Zbynd'a. Povedlo se. Jsme celí nahození od vody a proud nás unáší. Nemůžeme zastavit. Člun se točí a Zbynd'a volá: „Kontra, kontra, kontra!“ Ale já nevím, co to znamená, jelikož jsem na minulém vodáckém kurzu chyběl. Proto otáčím hlavu a snažím se kopírovat styl svého zkušeného kormidelníka. Konečně začínám chápat, co mám dělat, a se zmatkem dorážíme ke břehu, kde se chytám větve.

Martin Čejgl, IX. A

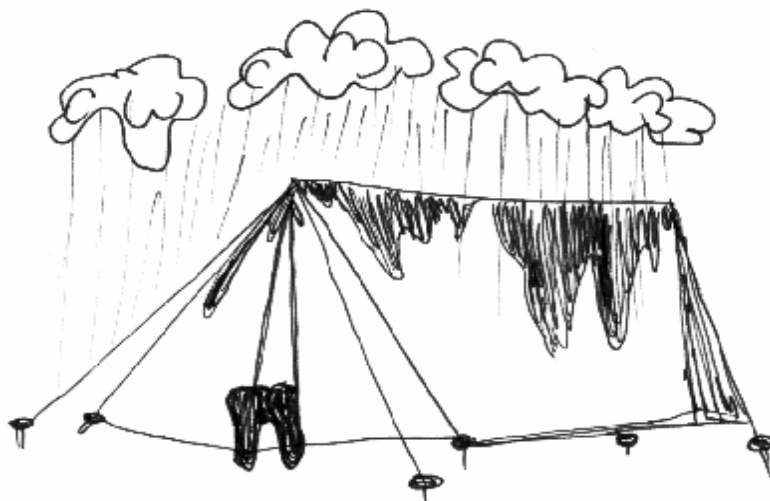
Topící se pádlo

Nacházíme se v Českém Krumlově a před námi je asi největší jez ze všech jezů, které na naší plavbě po Vltavě budeme sjíždět. „Ted' se převrátíme, Evo. Já to vím. Já mám už od rána divný tušení,“ děsí mě Aneta, „můj“ háček na lodi. Odpovídám jí na to: „Proč bychom se měly převracet. Ty pádluj, já kormidluju. Najedeme si přesně na prostředek a nějak to projedeme. Hlavně už mě nestraš s tím, že se převrátíme.“ Přichází na nás řada a my jdeme na to. Snažíme se najet doprostřed, což se nám kupodivu daří. V hlavě se mi mísí různé pocity. Chvilku radost, chvilku strach, ale především odvaha a odhodlání. Srdce mi buší jako o závod. Už jsme v tom. Projíždíme úspěšně jezem, ale najednou slyším, jak na nás učitelé volají: „Pádlo, to pádlo...!“ Ani já, ani Aneta nechápeme proč. Napadá nás jen to, že máme pádla ve špatné poloze. Zkoušíme s nimi dělat všechno možné. Nejdřív je strkáme do lodi, potom je vracíme do vody, ale všichni pořád křičí: „Pádlo, tak vemte to pádlo!“ Rozhlížím se kolem a náhle vidím kousek za námi plující pádlo. Snažím se ho zachytit, natahuju se pro něj, ale proud nás táhne rychle dál. Ostatní na nás pořád volají to samé, což mě stále víc a víc znervózňuje. Bojím se, že ho nechytím a ono uplave. „Mám ho,“ volá někdo z mých spolužáků. Zaplavuje mě pocit úlevy. Markovo pádlo je zachráněno, všechno dobře dopadá a my můžeme plout dál.

Eva Balonová, IX. B

Okamžik rozhodnutí

Právě přijíždíme do našeho kempu Zlatá Koruna. Všichni jsme ospalí, hladoví, ale především promrzlí až na kost. Vylodujeme se na břeh, taháme Pálavy z vody a pan ředitel nám říká: „Ještě nikam

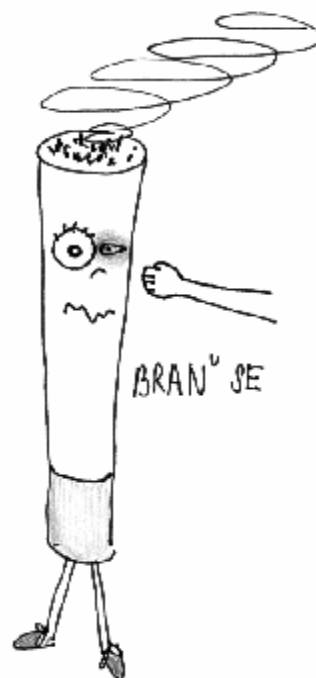
neodcházejte, musíme se rozhodnout." Každý z nás už tuší, o jaké rozhodnutí se jedná. "Máme teď dvě možnosti," začíná pan ředitel. "Buď se hned sbalíme a ještě dnes odjedeme, nebo zůstaneme a domů pojedeme, jak máme naplánováno, až zítra," pokračuje. Všichni si začínáme šeptat, povídat a radit se, pro co se máme rozhodnout. Cítím se hrozně. Chtěla bych tu ještě zůstat, ale podle stížností, které jsem slyšela, než jsme přijeli, usuzuji, že každý bude pro, abychom odjeli dnes. "Rozestupte se a zavřete oči. Ten, kdo tu chce být až do zítřka, zůstane stát. Kdo chce jet do Chrudimi dneska, si dřepne," prohlašuje pan ředitel. Otvírám oči a raduji se. Dřepí jen tři kluci. Mám ohromnou radost a od této chvíle až do konce výbornou náladu. Navíc jsem velmi překvapená. I ti, kteří mi před půl hodinou tvrdili, že budou hlasovat pro dnešní odjezd, zůstali stát. Jsem překvapená, ale příjemně.

Eva Balonová, IX. B

PROJEKTOVÝ DEN „ROZHODNI SE“

Zkusili jste si dát někdy nějaké to cigárko? Ano? Tak být vámi si to ještě promyslím, protože kouření je pomalá cesta do hrobu. V sedmých třídách proběhl projektový den s touto tematikou. A co se na něm sedmáci dozvěděli?

Na projektovém dni jsme dělali různé zajímavé a poučné aktivity, které k projektu prostě neodmyslitelně patří. Mezi ně patřilo třeba přednášení referátů na téma, které si skupina vybrala a shromáždila k němu informace, například protikuřácké zákony, nekuřácké a kuřácké restaurace v Chrudimi či rozhovory s lékaři a policisty. Při další činnosti jsme se rozdělili na dvě skupinky. Ti, co chodili na volitelný předmět „Základy práce s počítačem“, byli jedna a ti, co nechodí, druhá. V počítačové učebně se vyhledávaly a zpracovávaly informace o kouření a v druhé skupině se kreslily antireklamy na kouření. Zazněly názvy jako například „Kdo kouří, není in“, „Moderní lidé nekouří“, „Kouření je cesta do rakve“ nebo „Vždy je cesta zpět, stačí jen chtít“. Pak jsme se odebrali do učebny chemie, kde nám pan učitel Zapletal ukazoval, jak cigareta funguje. Nejvíce nás překvapilo, co všechno jde kuřákům do plic, i když je na cigaretě filtr. Dělali jsme mnoho dalších aktivit a her, ale všechny vám je popisovat nebudeme. Budete si muset počkat na sedmou třídu a na projekt s názvem „Rozhodni se“.

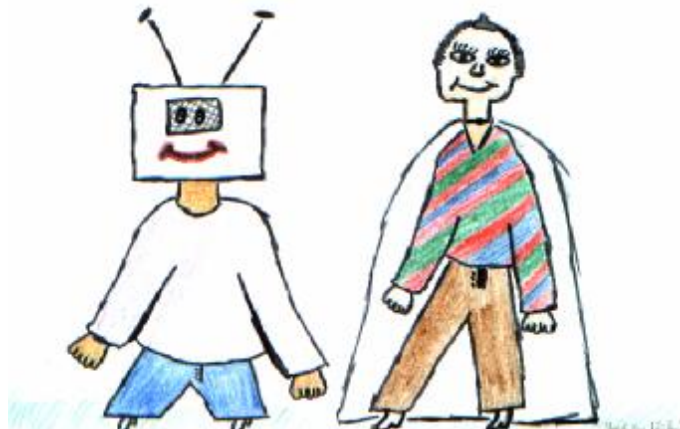
ZAJÍMAVOSTI:

- V centru Chrudimi je jen jedna plně nekuřácká restaurace „U Rozmarného anděla“.
- Většina kuřáků začíná v dětství a v dospívání – uvádí se, že je reklama velmi účinná, protože devět z deseti kuřáků začíná kouřit před osmnáctým rokem života!
- Každý den začíná v ČR kouřit 100 – 140 dětí.
- Na zeměkouli je 1 miliarda kuřáků.
- V ČR kouří cca 40% populace, ¼ žen v ČR jsou kuřáčky.
- Při „sátí“ je teplota cigarety 700 °C. V klidu na okraji 400 °C a ve středu „ohniska“ pak 580°C.
- Každoročně 31. května je Světový den kouření.
- Na následky kouření zemře v ČR ročně asi 22 000 osob.

Nikola Hrouzková, Zuzana Steinerová, VII. A

OR – KA – MA a žáci šestých tříd

Říkají vám něco přírodní ekosystémy? Tak to je **OR - KA – MA** pro vás jako stvořená. Většina programu se totiž týká hlavně přírody. Tohoto semináře se účastnili žáci šestých tříd a zabývali se třemi ekosystémy - lesem, loukou, potokem. Stali se z nich badatelé, kteří po celou dobu pobytu zkoumali naši planetu Zemi. Její živočichy, rostliny,... Seznámíme vás s některými aktivitami našich tří ekosystémů.

Louka

Jeden z ekosystémů, který jsme jako badatelé zkoumali, byla louka pod vedením paní učitelky Jitky Linhartové. Učili jsme se, jak s pomocí provázku utvořit pravoúhlý trojúhelník. Po zápisku do deníku jsme si každý na louce představili jeden metr čtvereční a v něm pozorovali rostliny a živočichy, které jsme si postupně zapisovali do deníku. Mezitím paní učitelka na stůl rozdala písmenka a my jsme měli sestavit vzkaz. Po složení jsme ještě vyznačili osu souměrnosti jednotlivých písmen. Potom nás čekal další úkol. Tentokrát jsme měli nasbírat různé listy, natřít je barvou a obtisknout do deníku. Měl z toho vyjít „ufon“, kterého jsme si potom mohli pojmenovat podle našeho gusta. Poslední, co jsme měli udělat, byl herbář, který jsme odložili na příští den, protože se rostlina, kterou jsme si vybrali, musela slisovat. Ekosystém „LOUKA“ byl opravdu zajímavý a jsme rádi, že jsme v něm mohli „bádat“.

Potok

Na tento ekosystém jsem se moc těšila. Kreslili jsem vybraný úsek potoka a vyznačovali rostliny, které jsme poznávali. Do dvojice jsme si vzali sítku a šli na „lov“. K vidění byla pijavka lékařská, bruslačka, larvy,... Tyto živočichy jsme zkoumali pod lupou a zakreslovali je do deníků. Sestavovali jsme graf, vyráběli jsme si svoji vlastní lupu. Ale na víc si počkejte do 6. třídy.

Les

V lese jsme byli s paní učitelkou Hanou Janečkovou. Zopakovali jsme si lesní patra, co do nich patří. Také jsme hledali svůj strom a počítali jeho stáří. Co mě bavilo, bylo odlévání stop. Vybrali jsme si, jakého zvířete ta stopa bude. A protože by bylo velice složité najít hezkou zvířecí stopu v jehličí, radši jsme si je vymodelovali. Místo se stopou jsme ohraničili papírem. Namíchali si sádku, nalili do vymodelované stopy a nechali 1 hodinu zaschnout. Pak bylo na řadě složité vyndávání. Všichni měli své stopy hezké. Tak to byl poslední ekosystém, a to LES.

PLANETA X

Planeta X je známá jako fix,
má hezkou oblohu, má hezkej mix.
Má hodně potoků.
Má hodně lesů.
Možná, že si ji brzy domů odnesu.
Žijí v ní badatelé.
Žije v ní Mau.
Má krásnou louku
a je hrozně fajn.

OR-KA-MA

5 3 2 1, to je ta poloha,
kde leží vesmírná obloha.
Na planetě X
je nových věcí mix.
Přiletěla k nám Mau,
když dopadla, zakřičela: „Au!“
Teď nás věci učí,
i když nám to stačí.
Je tu louka,
kde vítr fouká.
Les tu také je,
energii dopuje.
A nakonec se potok třpytí,
kolem něj roste kvítí

Jana Kapounová a Sabina Tomaidesová, VI. A

Na návštěvě v družině

V měsíci květnu jsem se v rámci týdne otevřených dveří ve školní družině byla podívat na práci dětí v kroužku malého kutila. Tentokrát měli kluci vyrobit přívěšek na krk z barevného plastu. Nejdříve si řekli, kde všude se s plasty setkávají, na co se používají, a potom jim paní učitelka názorně předvedla, jak budou postupovat. Důkladně vybavení teorií se dali do práce. Původně měli vyrobit přívěšek pro

maminku, ale protože je práce bavila a byli velmi šikovní, stihli šperků víc a potěšili tak doma i tatínka a sourozence. Líbilo se mi, že kluci mohli při práci zapojit svoji fantazii, vybrat si barevný odstín, jaký chtěli, a že se chovali velmi ukázněně. Ve středu téhož týdne jsem ještě byla navštívit kroužek míčových her. Od syna znám pojmy jako kačenková, račí apod., a i když mi několikrát vysvětloval způsob hry, chtěla jsem se podívat na vlastní oči. Moc mě baví sledovat kolektivní sporty a musím uznat, že jsem se hodně bavila. Kluci se nejdříve s balonem rozcvičili, a když pochopili, že v některých případech vůbec nejde o rychlost, ale hlavně o šikovnost, dostavil se úspěch. Potom si zahráli několik her, nechyběla kačenková, házená a musel zákonitě přijít oblíbený fotbálek. Byla jsem velmi překvapená, jaký velký pokrok hoši udělali od loňského roku. Perfektní práce v obraně, velmi pěkné přihrávky a krásná sportovní atmosféra podtrhnuta podáním ruky po ukončení zápasu mě prostě nadchla. Jediné, s čím já měla velký problém, a na co si člověk asi musí zvyknout při práci s téměř 30 dětmi v tělocvičně, byl příliš velký hluk. Paní učitelka Jindra Žáková zaslouží velké uznání za vedení kroužků, za zvládnutí a velmi dobrou motivaci dětí. Od nás rodičů veliký dík za to, že se jim upřímně věnuje i mimo tyto kroužky a že se děti díky ní cítí spokojeně.

Alena Ferešová

IDEN PLNÝ ENERGIE

Je pondělí 12. 6. a já přicházím před osmou hodinou jako obvykle do své třídy. Už tu je asi polovina mých spolužáků. Usedám na jednu z židlí, které jsou srovnané do kruhu. Postupně přichází ještě další žáci a po chvíli i paní učitelka Helena Drašíková s paní učitelkou Pavlou Sádeckou, které nás dnes provedou naším projektovým dnem s názvem Energie. Vítají nás a už jde na řadu první aktivita. Každý si losuje jeden papírek, na kterém je buď obrázek s přeškrtanýma nohama nebo se škrtnutýma rukama a nebo je na něm škrtnutá jedna ruka a jedna noha, což mám i já. Máme se celá třída najednou dostat na druhou stranu místnosti a dodržet při tom, co jsme si vylosovali. Takže třeba já nesmím při naší přepravě použít jednu ruku a jednu nohu. Žádný problém. Jednoduše skáču přes třídu po jedné. Ale ti, co nesmí chodit, ani nijak jinak zapojit nohy, to mají horší. Ale zvládneme to hned na první pokus a projekt může pokračovat. Teď jsme dostali za úkol napsat na lísteček jednu věc fungující na elektřinu, která by nám nejvíce chyběla, kdyby elektřina třeba několik let nešla, musíme mezi sebou chodit a hádat, proč tam ten druhý napsal to, co tam napsal, aniž by nám na to on cokoli říkal. Je pro mě velice těžké vybrat jen jednu věc, která by mi scházela. Chybělo by mi totiž všechno. Nakonec ale píšu světlo. Myslím tím lampu nebo lustr. A jak tak procházím kolem ostatních, vidím téměř všude samý počítač a mobil. Kam jsme to dospěli? Přejít k hlavnímu bodu dnešního dne. Už před několika dny jsme se rozdělili do sedmi skupin a každá skupinka si vybrala jeden druh energie. Dnes se do těchto skupin vracíme a máme na plakáty zpracovat takové odůvodnění, proč je právě ta naše energie pro svět nejvýhodnější a nejlepší. Poté to obhajujeme před ostatními a paní učitelky nám oznamují, že teď se z nás staly politické strany, a že

právě zahajují volební kampaň. Takže si to shrňme. Máme tu sedm politických stran-geotermální energie, což je moje skupina, přílivová, sluneční, vodní, bio energie, jaderná a větrná energie. Po představení všech těchto stran usedáme ke stolům a začínáme politickou diskusí. I když ona to vlastně vůbec diskuse není, protože diskuse je o tom, že si několik lidí vyměňuje názory, ale tady to probíhá jinak. Jedna strana, položí jiné straně otázku, kterou by zasáhla slabinu energie té dané strany, tázaná strana může odpovědět cokoli, ale nikdo na to nesmí reagovat. Tento způsob bohužel nikomu z nás nevyhovuje. Chtěli bychom se k odpovědím vyjádřit, debatovat o nich, ale je pravda, že tak bychom nad každou otázkou strávili hodinu. Každá skupina smí položit dvě otázky. Po skončení této „diskuse“ přichází na řadu opravdové volby. Během debaty jsme si mohli udělat obrázek o každé energii a usoudit, která je podle nás ta nejlepší ve všech směrech a teď musíme zvolit právě jednu stranu, jednu energii. Po sečtení hlasů jsem velmi příjemně překvapena. Volby vyhrála geotermální energie, moje skupina. Všichni si z toho děláme legraci a plánujeme, se kterou energií uzavřeme koalici a kdo bude předseda vlády. Dnešní projekt končí sice o hodinu déle, než původně měl, ale pro mě osobně končí velmi hezky. Nejen proto, že má skupina vyhrála volby, ale kvůli celkově dobrému pocitu z dnešního dne.

Eva Balonová, IX. B

POZNEJTE SAMI SEBE

Na světě existuje spousta rozličných lidí. Liší se vzhledem, povahou nebo třeba chováním. Někdo je zamlklý, jiný až moc hlučný, čímž zase dalšímu připadá trapný. V následujících charakteristikách, které pro vás připravili žáci z IX. A a IX. B, se dozvíte, jaké typy spolužáků mají. Poznáte i sami sebe?

ŠPLNOUNI

V naší třídě je jich plno. Šplnouni neboli vtěrky se vyznačují horlivým, až přehnaným zájmem o učitelův blahobyt. Ovšem nenechte se mýlit, jejich zájem je čistě sobecký. Většinou mívají špatné známky, a tak si asi dokážete představit, proč to dělají. Po každé hodině již bedlivě stojí před učitelským stolem s otázkou: „Mohu vám s něčím pomoci?“ Rádi ještě přidávají: „Dnes se mi ta hodina opravdu velmi líbila.“ Naši učitelé si to samozřejmě nechávají líbit, protože tak křehké osoby také někdy potřebují pomoci. S velikou radostí přenášejí náklad svých knih na nosiče, kteří si za svou službu přejí lepší známku. Odměna nosiči však většinou nebývá vyplacena, a tak je jen na něm, jestli se vtírá dál.

SRANDISTI

Ať se stane cokoli, vždy se najde skupinka lidí, kteří se tomu zasmějí, a když je to chytne, dost obtížně s tím přestávají. Mají naprosto „úžasné“ nápady, které někoho (hlavně učitele) často zaskočí. Například sborové smrkání na hodině dějepisu nebo živá konverzace s imaginárním přítelem Joshuou. I když ostatním jejich vtipnost někdy

až leze na nervy, nemusíme se obávat, že bychom se někdy nudili. Skupinka srandistů vždy vymyslí nějakou novou hloupost, která je kupodivu skoro vždy vtipná.

MOBILNÍ MANIACI

Každý den objevíte někoho, kdo potají smolí sms-ky. Nedočkavě pořád nosí mobil v ruce, přinejhorším v kapse a čeká, až mu přijde očekávaná zpráva. Existuje také další varianta skupiny těchto maniaků, která se zde začíná čím dál více rozrůstat. Charakteristické znaky pro ni jsou: Jedno sluchátko v uchu a druhé volně svěšené. Když je pak žák při hodině osloven, občas neví "o co go".

KULTURISTÉ

Je to skupina žáků mužského pohlaví, která se o přestávkách baví o posilování. Rozebírají mezi sebou druhy nejnovějších potravinových doplňků. Chodí pravidelně do posilovny. Hledají vhodnou příležitost, aby si s „nekulturistou“ dali páku a mohli tak demonstrovat svou sílu, někdy jim to nevyjde a prohrají. Pak zpytují svědomí a při nejbližší návštěvě „fitka“ si přidají závaží, aby to napravili.

CHATAŘI A SPOL.

Chataři a spol. jsou lidi, kteří přijdou domů ze školy a hned zapínají počítač. Ihned se přihlašují na MSN, ICQ, xchat, skepe atd. Vůbec jim nevadí, že je venku třicet stupňů. Místo toho, aby si šli zahrát fotbal, šli na plovárnu nebo prostě jenom byli venku, tak na všechny strany píší: „Zdarec, jaxe vede?“ Jejich velkým nepřítelem je nefungující počítač nebo internet. To pak chodí kolem televize dokola a nevědí, co dělat.

FRIKULÍNI

Tato skupina lidí se zcela liší svým vzhledem od ostatních lidí. Vyskytuje se minimálně v jednom exempláři v každé třídě. Jejich krédem je, že v každé situaci musí vypadat dobře. Například když leje jako z konve a světla na nebi by ses nedohledal, mají na nose sluneční brýle, jelikož je to součástí jejich dnešního image. Ale to není všechno. I do lesa, kde je nikdo nevidí, musí vypadat dobře. Snad aby se líbili lesní zvěři, nebo aby oslnili nějakou vílu. Nakupují většinou ve značkovém obchodě. A to, co zrovna mají na sobě, většinou stojí víc než obyčejné kolo. Mají i svůj styl chování a baví se o tom, co právě frčí.

Sepsal Martin Vápeník, IX. A

ZLÍNFEŠT 2006

Máte rádi filmy?? Nebo jste dokonce sami amatérskými filmaři?? Jestli jste na obě tyto otázky odpověděli ano, no tak jste určitě byli na Filmovém festivalu Zlín 2006. Říkáte, že ne? Tak to je chyba, protože já tam byl a bylo to super.

Ani nevím, jak jsem to dokázal, ale když jsem se zeptal, jestli se svým kamarádem,

se kterým natáčíme naše filmy, můžu jet na Zlínfest 2006, rodiče řekli ano. A tak se jelo. S batohy tak velkými, že jsme za nimi byli sotva vidět, jsme vyrazili na náš historicky první festival. Když jsme konečně dojeli do Zlína, čekal na nás těžký úkol. A to zorientovat se. Festival byl roztahán po celém městě a já v životě neviděl tolik kin na jednom místě. Nejlepší na tom bylo, že vstup byl všude volný, a tak jsme za celý týden zhlédli asi 12 filmů. Dost mě ale naštvalo, že jsem neviděl ani jeden český. Mohli jste tam vidět snímky snad z každé země a musím říct, že nebýt mé návštěvy tam, nevšiml bych si, jak skvělé filmy se točí i jinde než v Hollywoodu. Někdo by ale řekl: „To jste viděli dost málo filmů na to, že jste tam byli celý týden.“ No a měl by i docela pravdu. Jenže Zlínfest nebyly jen filmy, ale také workshopy, které pořádala tamní filmová škola. Připadali jsme si jako malí kluci, když jsme mohli mluvit s oskarovým režisérem Janem Pinkavou, nebo když nám Radek Bajgar vysvětloval, jak pod jeho rukama vzniká nekonečný seriál Ulice. Asi to nejlepší, co jsme tam zažili, byl Herecký workshop, ve kterém jsme si vyzkoušeli, jaké to je stát před kamerou. Nakonec se i nám poštěstilo ukázat svůj film zkušeným filmařům, kteří na něj měli překvapivě velmi dobrý názor. A z toho mám velkou radost, protože člověk potřebuje slyšet, že se mu něco povedlo. Prostě Zlínfest je skvělý festival pro lidi všech věkových skupin a my si ho skvěle užili a hlavně se naučili spoustu věcí od lidí, kterým se v téhle filmové branži může vyrovnat jen málokdo.

Lukáš Krčil, IX. A

JAK NA TO?

aneb

ZAKLÁDÁME VLASTNÍ FIRMU

Máte tušení, co je to mít svou vlastní firmu? Asi ne, a proto jsem zašel za panem FRANTIŠKEM PILNÝM a zeptal se ho na to.

Chtěl jste vždy mít svou vlastní firmu?

Na tuto otázku se těžko odpovídá. V mém dětství nebylo možné mít svoji vlastní firmu, protože před rokem 1989 zde byly jen státní, národní podniky, družstva apod., v zásadě vše ovlivňované a řízené státem. Nikdo nesměl vlastnit svoji firmu ani podnikat, nechodit do zaměstnání bylo příčinou uvěznění. Takže otázka: "Chtěl jste mít vždy svou vlastní firmu?" vypadá poněkud jinak v souvislosti s vývojem historie v České republice, tehdy ještě Československa. Po roce 1989 jsme si teprve uvědomovali, co znamená podnikat, mít svoji firmu apod. Pokud by otázka zněla: „Odkdy jsem chtěl mít svoji firmu?“, tak by asi odpověď vypadala tak, že od svých 15-ti let.

Kdo vás přiměl otevřít si vlastní firmu a proč?

Nikdo mě nepřiměl, pokud by otázka směřovala, zda to byla osoba. Přiměla mě celková situace ve společnosti, snaha něčeho dosáhnout a mít možnosti toho dosáhnout. Základním impulsem též byla neuspokojivá finanční situace v době studií na vysoké škole.

Co vše se musí udělat, abych si mohl založit vlastní firmu?

V České republice je možno podnikat buď jako fyzická osoba na základě živnostenského listu, nebo jako právnická osoba. Právnických osob může být několik druhů. Já jsem si vybral právnickou osobu, a to druh společnosti s ručením omezeným, zkráceně s.r.o. Pro založení s.r.o. je nutné být bezúhonný (mít čistý trestní rejstřík), nedlužit na daních a pojistném a dále vložit základní kapitál ve výši minimálně 200.000,- Kč. Vlastní založení společnosti probíhá tak, že je nejprve třeba vybrat název společnosti a předmět podnikání (co bude firma dělat). Název společnosti by měl být výstižný a nesmí se tak již jmenovat jiná firma dříve založená. Následně je nutný notářský zápis, ve kterém jsou uvedeny všechny skutečnosti důležité pro chod společnosti - název, adresa sídla, společníci (majitelé), statutární orgán - jednatel nebo jednatele (osoby mající právo za společnost jednat), výše základního kapitálu, způsob rozhodování společnosti a další věci. Mezi zajímavosti patří i to, že v notářském zápise musí být uvedeno, zda podíl ve společnosti při úmrtí majitele se dědí, či ne. Následně je třeba vyřídit na živnostenském úřadě živnostenský list a poté podat návrh krajskému soudu k zapsání společnosti do obchodního rejstříku. Teprve tímto zápisem společnost vznikne a může podnikat.

Jaká byla vaše první významná zakázka?

Celý vznik firmy je vázán zejména na spolupráci s kanadským investorem v oblasti výstavby rodinných domů v satelitních městech kolem Prahy. Byl to v historii naší firmy výrazný bod pro další rozvoj. Další nezanedbatelnou věcí je, že v oblasti střech je, řekl bych, naše firma již rodinná a tradiční, takže to je ještě větší výhoda než první významná zakázka.

Co pro vás znamená vlastnit a řídit vlastní firmu?

Těžká otázka. Určitě to není pocit "já mám firmu, já se mám". Je to velká zodpovědnost sám za sebe, za své lidi, bez kterých by firma určitě nemohla fungovat, ke svým zákazníkům, dodavatelům, aj. Většinou se ráno budím s pocitem, že nesmím nic důležitého zanedbat, že musím zajistit i nemožné věci a podobně.

Ale, abych neříkal jen o povinnostech, jsou samozřejmě i výhody. Jednou z nich je, že když si dobře uzpůsobím práci, tak nemusím ráno brzo vstávat, zavedl jsem pravidlo, že mi nikdo netelefonuje před 8. hodinou, kdy zpravidla vstávám. Samozřejmě, když mám být v Praze na jednání třeba v 7 ráno, musím vstát už v 5, ale snažím se, aby takových situací bylo co nejméně. Na druhou stranu své pozdější vstávání vyvažuji prací večer a v noci, třeba i do 3 hodin do rána, kdy je klid a dobře se pracuje.

Kde jste studoval?

Po absolvování gymnázia v Chrudimi jsem studoval na Českém vysokém učení technickém v Praze na stavební fakultě, obor „Podnikání a řízení ve stavebnictví“. Nyní studuji dálkově na Vysokém učení technickém v Brně, obor „Pozemní stavby, specializace znaleství poruch stavebních konstrukcí“.

Miloš Soukup, VI. B

TIP NA PRÁZDNINY

Jak kreslit mandalu

Jestli vás baví kreslení, tak to je ten pravý čas sednout si ke stolu a začít kreslit mandaly. Nemějte strach, protože to není nic těžkého. A ti, kteří neumí moc dobře kreslit, to samozřejmě mohou zkusit také, protože na kreslení mandal se nedá nic zkazit.

Mandaly vypadají různě, vše totiž záleží na vás, jakou máte zrovna náladu, jestli v sobě máte nějaký vztek nebo radost, na co zrovna myslíte a co se právě teď odehrává ve vaší hlavě. Mandaly jsou vždy kulaté. Když kreslíte mandalu, neměli byste hodně přemýšlet a pátrat ve vaší hlavě, protože pak by to nebylo ono. Měli byste nechat svou ruku, ať si dělá, co chce. Ale barvy byste měli používat takové, které se vám líbí a které vám osobně jsou příjemné. Na mandaly kreslete různé obrázky nebo ornamenty, to, co vás zrovna napadne a co vám v hlavě naskočí. Mohou být obrázky existující i neexistující a nebo obrázky úplně odlišné od reality, to vše záleží jen na vaší fantazii. Až bude mandala hotová a dokreslená, pak si ji můžete dát zatavit do fólie, bude to vypadat hezky a navíc se to nezmačká a ani nějakým jiným způsobem nezničí.

Denisa Kreuzerová, VI. A

Víte, že...

- slovo mandala znamená kruh
- označení mandala je obvykle spojováno s buddhismem
- klasická buddhistická mandala sestává ze soustředných kruhů, čtverců a dalších symbolů, představuje jednak obraz světa, lidské nitro, ale také i ideál existence a současně cestu, jak dosáhnout životní harmonie
- podle umělecké tradice tantrického buddhismu je mandala unikátní a jedinečný vzor, sestavený ze zrněk barevného písku
- milióny zrněk písku jsou po dobu několika dnů, ale i týdnů trpělivě kladeny na plochu desku
- po dokončení, pro symboliku pomíjivosti veškeré existence, jsou zrnka smetena a vysypána do proudu blízké řeky, odkud roznese voda uzdravující energii do všech koutů světa
- oblíbené materiály pro vytvoření mandaly jsou: barevný písek, prach z drcených květů, bylin či zrní nebo i barevné kamínky
- v dávných dobách se používaly i drcené drahé kameny

Nikola Hrouzková, VII. A

Osvěžující letní recepty

Za chvíli tu bude léto a spolu s létem také lehká letní jídla. A tak nás napadlo, co kdybychom

vyzpovídali pár učitelek, jestli mají nějaké osvědčené letní saláty, koktejly, chlebičky, a nebo nějakou svou specialitu, kterou bychom si mohli udělat třeba na piknik, chatu, a nebo na pláž k vodě

Zapečené šunkové chlebičky

- od paní učitelky Hany Janečkové

100g másla, 1 chlebičková veka, 100 g eidamu, 2 vejce, 50 g šunky nebo šunkového salámu, petrželka

Do rozšlehaných vajec vmícháme nastrouhaný sýr a rozkrájíme šunku nebo salám. Směs narovnáme na plátky veku potřené máslem, urovnáme je na plech a v horké troubě zapečeme. Před podáváním posypeme petrželkou.

Těstovinový salát s tuňákem

- od paní učitelky Jvy Brožové

300 g těstovin, malé čínské zelí, pórek, malá konzerva kukuřice, konzerva tuňáka v oleji, tatarská omáčka, sůl, cukr, citrón, olivový olej

Uvaříme těstoviny ve slané vodě a dáme je vychladit. Čínské zelí nakrájíme na tenké nudličky, přidáme na kolečka nakrájený pórek a vše smícháme se špetkou soli, malou lžičkou cukru, přidáme šťávu z ¼ citrónu a 1 lžící olivového oleje. K zelí s pórkem přimícháme těstoviny, okapanou kukuřici a tuňáka zbaveného oleje. Vše spojíme třemi lžícemi tatarské omáčky.

Tvarohový nepečený dort

- od paní učitelky Pavly Sádecké

1 obyčejný tvaroh nejlépe v papírovém obalu, 1 sklenička cukru, ¼ másla, ¼ tuku (např. Hera), 1 lžice želatiny (na noc se namočí do 1/8 litru studené vody), 1 sklenička vařícího mléka

To všechno se rozmixuje, nalije do tukem vymazaného srnčího hřbetu. Dovnitř se dají čerstvé jahody (co nejvíce se jich tam vejde). Navrch se nakladou piškoty. Přes noc se nechá dort v lednici ztuhnout (jahody lze doplnit nebo nahradit jiným ovocem).

Letní rajčatový salát

- od paní učitelky Jitky Krausové

6 rajčat, ½ salátové okurky, 1 paprika, 10dg šunkového salámu, 10dg sýra eidamu, 3 uvařená vejce, bílý jogurt (majolka), sůl, pepř

Vše nakrájet nadrobno. Kdo má rád, může přidat i malou cibuli. Okořenit a smíchat s jogurtem nebo majolkou (podle chuti). Nejlépe chutná vychlazený. Podáváme s celozrnným pečivem jako letní večeři.

Dobrou chuť vám přeje Denisa Kreuzerová, VI. A

Z BAMBIRIÁDY 2006

JAKO KAŽDÝM ROKEM, TAK I LETOS DO CHRUDIMI ZAVÍTALA **BAMBIRIÁDA**, PREZENTACE ČINNOSTI SDRUŽENÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE A STŘEDISEK VOLNÉHO ČASU. JUBILEJNÍ PÁTÝ ROČNÍK TÉTO AKCE JSTE MOHLI NAVŠTÍVIT 25. - 26. KVĚTNA V PARKU NA STŘELNICI. POKUD VÁS ZAJÍMÁ, JAKÉ TO TAM BYLO, NENECHTE SI UJÍT STŘÍPKY Z PERA ZÚČASTNĚNÝCH NOVINÁŘEK.

JAK JSEM SI U ILA ROLI URNALISTY

Je čtvrteční ráno a já spolu s Anetou přicházím do parku Na Střelnici. Paní Šárka Trunečková, která má na starosti všechny mladé novináře, nás seznamuje s průběhem Bambiriády a s tím, co nás čeká. Hned se pouštíme do práce. Počasí není příliš příznivé, ale co se mě týče, vyhovuje mi to víc než loňské parno. Chvilku svítí sluníčko, chvilku prší a stejně tak rychle se střídají i naše činnosti. Chvilu píšeme články, chvilu skládáme básničky a vzápětí děláme rozhovory do rádia, jak my tomu říkáme. To je i letošní novinkou. Samy nebo ve dvojicích si vybereme nějakého účastníka či návštěvníka Bambiriády, připravíme si na něj otázky a uděláme s ním rozhovor. Já s Anetou jsme například zpovídaly zástupkyni pardubické krajské organizace Pionýr, mladou tanečnici z Čáslavi, a dokonce samotnou paní Trunečkovou. Rozhovory jsou samozřejmě spolu se všemi články na internetu, kde si je může každý poslechnout. Bambiriádu slavnostně zahajuje pan Roman Málek s hlavními zástupci Pardubického kraje. Rozdává se dort a rychlé špunty a poprvé za pět let, co se Bambiriáda v Chrudimi koná, se přišel podívat i pan Libý, starosta našeho města. Zdá se, že vše funguje tak, jak má. A protože ani letos nesmí chybět nějaká ta celebrita, přijel nám zazpívat Jarda Hypochondr a v pátek jsme se dočkali Standy Hložka. Fanyanky sice nešlely tolik jako loni kvůli Juliánovi, ale přesto se za Standou Hložkem valily davy lidí pro autogram. Návštěvnost této akce byla i letos velmi vysoká. Já však doufám, že ta příští Bambiriáda zdolá rekord. A já se na ni už teď těším.

Eva Balonová, IX. B

V ROLI PO ADATELKY

Na Bambiriádě jsem byla poprvé v roli pořadatelky a můžu vám hned říci, že to není jen tak lehké. Byl čtvrtek a já jsem se svou kamarádkou Katkou stavěla

stanoviště pro studentský parlament, do kterého mimo jiné i chodím. Měli jsme tam různé hry, které si mohly děti vyzkoušet. Jednou z nejoblíbenějších bylo střílení šipek do terče. Všichni si tuto hru oblíbili a chodilo k nám mnoho zájemců. Nebyla to ale jediná soutěž, kterou si návštěvníci, jak dospělí, tak malé děti, mohli vyzkoušet. Například jednu hru jsme nazvali „strkání propisek do flašek“. Název sice není moc poutavý, ale ve skutečnosti je to super aktivita a hlavně je u toho legrace. Hra spočívá v tom, že se okolo pasu uváže provázek s tužkou a vy musíte co nejrychleji dostat bez pomoci rukou a nohou propisku do skleněné lahve. Je to jednoduché a přitom zajímavé. Měli jsme tam připravené i jiné hry, třeba malování, házení létajícím talířem do malé branky atd. Všichni odcházeli s usměvavými a spokojenými tvářemi. Říkala jsem Katce: „No, tak vidíš, nakonec to všechno šlo jako po másle a ani to nebolelo.“ A Katka mi to potvrdila pokývnutím hlavou. Tohle byl můj den na Bambiriádě 2006. Tak co, přijdete příští rok?

Zuzana Steinerová, VII. A

VYSTOUPENÍ JARDY HYPOCHONDRA

Sedíme před pódiem a pomalu se blíží konec Bambiriády. Vystupuje Jarda Hypochondr a začíná s písničkou Šenkýřka. Zpívá: „Dneska to rozjedem na plný pecky. Zpívat a tancovat, prošoupem kecky...“ Hlediště je rychle zaplněné obecnstvem a za malou chvíli si není kam sednout. Všichni jsou v náladě, ale nejvíc se to líbí dvěma malým holčičkám, které se před námi náramně baví. Skáčou spolu do kruhu a moc se tomu smějí. Při každé nové písničce si hraje Jarda na jiného zpěváka. Nejenže zpívá jeho písničky, ale dokonce se za něj i převléká. Všem se to líbí. I psí maskot z Pionýrů tancuje před pódiem. Ale co vidím? Malá tlupa dětí se na něj vrhne a chudák maskot to pěkně „schytá“. Některé děti ho pěkně hladí, ale jiné by se měly stydět. Psí maskot dostává pár nehezkých ran do čumáku. Všechny děti si ovšem usmíruje a odchází s nimi opodál.

Markéta Jelínková, IX. A

Vybral a zpracoval Martin Vápeník, IX. A

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** E. Balonová, N. Hrouzková, J. Kapounová, L. Krčil, D. Kreuzerová, R. Severýnová, M. Soukup, Z. Steinerová, S. Tomaidesová, M. Vápeník, K. Vodová
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ❖ **www.malicek.czechian.net**
- ❖ **www.zsmalika.cz**